

2^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2013-2014

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΣΚΑΛΑΣ ΩΡΩΠΟΥ «ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ»

Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

«ΠΟΣΤΑΡΩ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΣΤΟ ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙ ΜΙΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ»

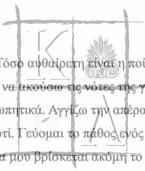
«Ποστάρω» την ψυχή μου στο χριποκάρδι μιας σελίδας

«Λευκή σελίδα, τόσο αγνή και αθέατη. Σχεδόν διάφανη όταν οι ακτίνες του ήλιου αρχίζουν να τη φλερτάρουν. Μερικές φορές νομίζω πως πέρα απ' το λευκό χαρτί και τον ήλιο που λαμπυρίζει εκεί μέσα, βλέπω στιγμιαία τις σκιές των σκέψεών μου. Θαρρείς πως πήρανε μορφή και αρχίζουν να χορεύουν σ' ένα χείμαρρο απροσδιόριστο. Κινούνται ρυθμικά και στροβιλίζονται. Θέατρο σκιών με ιδιαίτερες αποχρώσεις. Μα...πάει χάθηκαν. Άλλες, άλλες τώρα έρχονται δειλά και κρυφακούν τους στοχασμούς μου. Εγώ πάλι, να τις βάλω σε μια σειρά πασχίζω, μα δεν τα καταφέρνω. Ποιος μπορεί άλλωστε; Μπροστά μου τώρα αυτό το πρώτο, παρθενικό, εφηβικό χαρτί. Σκιωμένο από ένα σκοτισμένο τετράδιο παιδικών εκθέσεων. Ατημέλητο αυτό το χαρτί και αχτένιστο, με τα κορδόνια του να ανεμίζουν λέξεις και έννοιες. Πόσο μερδεμένη είμαι; Μια λευκή σελίδα ο καθρέφτης της αμηχανίας μου. Ο φόβος που κάνει το χέρι να τρέμει κάθε φορά που επιχειρεί να βγάλει τη μάσκα. Κάθε φορά που προσπαθεί να ξεγυμνώσει τις επιθυμίες και να παρουσιάσει έναν εαυτό κρυστάλλινο, ένα ατόφιο βλέμμα. Όποιος φοβάται να αντικρίσει στον καθρέφτη της σελίδας τον εαυτό του, καλύτερα να αποχωρήσει... Όμως τι λέω; Ίσως τελικά αυτό το αόρατο γυαλί να είναι μόνο για εκείνους που ξέρουν καλά να...να φοβούνται. Μα ποιος ξέρει;

Έχω την αίσθηση πως κάτι παράξενο συμβαίνει απόψε. Η ματιά μου ακόμη ψαχουλεύει την καθαρότητα και το κάτωπρο πέπλο της μικρής και άκτιστης σελίδας. Τι θα γράψω; Προσπαθώ να αφουγκραστώ τον κόσμο γύρω μου. Εδώ, στο ταπεινό δωμάτιο με το ξύλινο γραφείο και τις αραδιασμένες σκέψεις. Οι στιγμές χάνονται στον αγό του ρολογιού, εκεί ανάμεσα στους δείκτες ξεψυχούν και θάβονται. Άλλοτε βρέχει πράσινες ελπίδες και ψιχάλες φωτός και άλλοτε χιονίζει μπόλικη απελπισία στο σκοτάδι. Μυρίζω τη λύτρωση σε κάμπους με ανθισμένες αμυγδαλιές και μπλε ονειροπολήσεις. Μα ξαφνικά γυρνά ο δείκτης και η πινακίδα αδιέξοδο μου γνέφει. Μια κάρνα μπουκώνει τα ρουθούνια μου και ξέρω πως οι σκέψεις χαμόκλαδα είναι πια που καίγονται στα όρια της θνητότητας. Τότε είναι που σηκώνω διστακτικά το κεφάλι. Κοιτάζω γύρω μου και συνειδητοποιώ πως το δωμάτιο γεμάτο τσαλακωμένα χαρτιά είναι, γύρω από εκείνο το καλάθι με τη δική μου ανάγκη να βροντοφωνάζω. Κάθε χαρτί και μια περαστική, αθόρυβη σκέψη που δεν ήταν αρκετά καλή. Ίσως αναπάντητη. Μα ήταν σκέψη και χαιρόμαι γι' αυτό. Άλλωστε έχω άλλη μια τελευταία σελίδα.

Συλλογίζομαι. Σε ποιες λέξεις πρέπει να κάνω επίκληση για να συντροφεύσουν τη μοναξιά της σελίδας; Που πρέπει η σωπή να φωνάζει με λυγμούς και κραυγές, με τα θαυμαστικά της; Σε ποιο στίχο το συναίσθημα μπορεί να ξεχύνεται καλύτερα σαν μέθη, μα πάντα στη σωστή δοσολογία; Κι ενώ νομίζω πως εγώ είμαι η κυρίαρχος και διαφεντεύω όλα τα γράμματα. Ενώ έχω την ψευδαίσθηση πως είμαι η «δημιουργός» ενός ποιήματος τελικά το ποίημα είναι αυτό που με

δημιουργεί. Αυτό που με αποτελεί. Τόσο αυθαίρετη είναι η ποίηση! Μου κλείνει τα μάτια με ένα πανί και εγώ ψάχνω να βρω. Ψάχνω να ακούσω τις νότιες της γλώσσας. Αναζητώ τη μυρωδιά μιας θυμιατισμένης προσευχής με αποσιωπητικά. Αγγίζω την απέραντη χορδή των λέξεων και την τραβάω με δύναμη να σκάσει απαλά στο χαρτί. Γεύομαι το πρώτος ενός ξινού και συνταρακτικού μα συνάμα ζαχαρένιου ενθουσιασμού. Στα μάτια μου βρίσκεται ακόμη το πανί. Τυφλόμυγα, το αγαπημένο παιχνίδι της έμπνευσης.

Έχω αρχίσει να σκιαγραφώ την πορεία του νοήματος. Μα δεν μπορώ να είμαι σίγουρη αν αυτό θα βγει στο τέλος. Δε θα γράψω ακόμη. Δε θα λερώσω με κενές σκέψεις και αυτή τη σελίδα. Κοιτάζω τις άλλες. Ξεδιπλώνω τις μετέωρες στιγμές. Μία, μία ξαναδιαβάζω τα πάντα. Ναι, και εκείνα που έχω διαγράψει με τις μολυβιές τις γκριζες του μυαλού. Εκεί βρίσκεται αυτό το «κάτι». Και να που ξεφυτρώνει μια μόνο πεταμένη λέξη και αλλάζει όλο το σκηνικό. Ανθίζει η σελίδα. Τρέχουν γάργαροι συνδυασμοί στις στοές του νου. Στον οκεανό της φαντασίας κάνω σέφρινγκ και τα κύματα των μεταφορών ξεπηδούν λες και κάνουν ελιγμούς στη θαλάσσια επιφάνεια του παραλόγου. Ηλιοθεραπεία κάνω, κάτω από ομπρέλες που τα φύλλα τους ξεκολλούν και πέφτουν λέξεις, κι άλλες λέξεις στο χαρτί. Τι όμορφο καλοκαιρινό Φθινόπωρο; Το μολύβι αρχίζει να τρέμει και να εμφανίζει μπροστά μου φιγούρες και πρόσωπα. Σιγά σιγά σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό περιπλανιέμαι και κάπου στο βάθος μια φλόγα του παρελθόντος με χαιρετά. Γύρω από το τζάκι, δυο κυρίες ρυθδιασμένες πίνουν το τσάι τους και μιλούν ψιθυριστά. Πότε τη μία και πότε την άλλη ακούω. Η Μνήμη και η Λήθη. Η μία πετά ξύλα αναμνήσεων μέσα στο τζάκι κι η άλλη τα πιο ξεχωριστά τα τραβά και δεν τα αφήνει να καούν. Εκεί στις στάχτες ξεχνάω τη ζωή μου και τα ξύλα που απέμειναν μαζεύω με τόλμη. Φοβάμαι μην ξεχάσω κι αυτά. Συλλέγω μια ανάμνηση, την καλωπίζω, την μακιγιάρω, τις φορώ τα καλά της ρούχα και την αφήνω ελεύθερη και ανανεωμένη να τραντάξει με τα τακούνια της το πλακόστρωτο της σελίδας μου. Θυμάμαι...

Λευκή παραμένει η σελίδα, μα τώρα ξέρω πως θα τη ζωγραφίσω. Έχω εκείνη την κασετίνα με τις ξυλομπογιές των λέξεων. Αναμειγνύω λίγο τα χρώματα και οι πιο απροσδόκητες αποχρώσεις σχοινοβατούν πάνω απ' το χαρτί. Μια δόση νοσταλγίας, μια πνοή έρωτα, μια σκιά θανάτου, μια υποψία χαμόγελου, μια ψιχάλα από δάκρυ και πολύ ψυχή. Όμως δεν υπάρχουν συνταγές εδώ. Όλα ένα σύννεφο αχνιστό πέρα από κάθε λογική και κανόνα. Πέρα από θρυμματισμένους αριθμούς και παγάκια διαιρέσεων. Όλα ένας πολλαπλασιασμός με ακτίνες διαίρεσης, μια αφαίρεση που προσθέτει πολύ συναίσθημα και συναρτήσεις γεμάτες πολύχρωμες ασυναρτησίες που βγάζουν την πιο αληθινή αλήθεια. Κοιτάζω το χαρτί που κοιμάται στιγμιαία στο αφράτο μαξιλάρι των ονείρων. Βλέπω όλα τα οράματα να σηκώνονται σιγά σιγά. Φόβοι και αγάπες. Πόνος και ξεγνοιασιά. Ηλιοβασιλέμα και αγωγή. Αλήθειες και ψέματα. Όλα περπατούν πάνω στο κάτωσπρο σεντόνι με τις άγραφες σειρές. Βήματα, αποτυπώματα που περιμένω να κατασταλάξουν. Περιμένω σιωπηλά μην ξυπνήσω τις παραισθήσεις μου. Θέλω να δω που θα σταθούν για να τις βάλω στη σωστή θέση. Να,

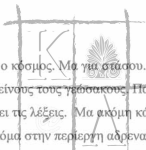

και μια ψευδαίσθηση έρωτα. Δεν κάθεται, φεύγει. Πετάει προς τα πάνω. Απλώνω το χέρι. Την έπιασα. Πάντα χρειάζεται ένα φύσημα έρωτα, έστω και μια γερασμένη ψευδαίσθηση.

Αρχίζω να γράφω. Μα στην πρώτη λέξη κλοντοστέκομαι. Τι είναι άραγε όλο αυτό το μεγαλείο της Τέχνης; Αυτή η ανατριχίλα; Αναρωσιέμαι αν είναι μια καταπίεση που βρίσκει φωνή και θέλει να εκφραστεί μέσα στη πιο εύγλωττη σιγή. Ίσως είναι μια αναζήτηση, μια διαρκής αναστάτωση χωρίς να μπορεί κανείς να την εξηγήσει. Μια εξαγνη πυρετού που δεν πέφτει κάτω από τους ανεκπλήρωτους βαθμούς. Μια φιλοσοφική διάθεση για έρωτα. Εκείνο τον άφθαρτο τον έρωτα. Μια ανάγκη να μιλήσω ή μια τάση να κρυφτώ πίσω απ' τις λέξεις. «Η ποίηση είναι το καταφύγιο που φθονούμε...» Μια τόσο παράδοση επικοινωνία με κάποιο ανώνυμο, απρόσωπο «εσύ». Μια διαφορετική ίσως προσευχή που Τον αναδεικνύει αφού έδωσε απλόχερα αυτή τη χαρισματική πνοή Του στις λέξεις. Στα δάκτυλα τα πύρινα που φλέγονται κάθε φορά που ανακρίζουν λευκή σελίδα. Μια ατέλειωτη, αστείρευτη ανακάλυψη και μια ηδονική αποκάλυψη. Εκείνη τη αγνή φαντασίωση όταν κλείνουν τα μάτια. Μα καλύτερα να συνεχίσω γιατί θα ξεχάσω τα πάντα.

Δεύτερη λέξη. Τρίτη, τέταρτη. Πρώτος στίχος, δεύτερος. Απογειώνομαι και κάνω βουτιές στα σύννεφα. Φτάνω ως τον πυθμένα του ουρανού. Αναδύεται μαζί μου ένα εύρημα-γοργόνα και «γειώνομαι» απότομα να το καταγράψω. Παίρνω το αερόστατο του επόμενου στίχου και να μαι πάλι στα γνώριμα σοκάκια του φεγγαριού. Δακρύζει απόψε εκείνο και τα σύννεφα κρύβουν την πύρινη θλίψη του. Τα δάκρυα, πυγολαμπίδες κυλούν στη σελίδα. Τώρα γίνεται πιο διάφανη, πιο κρυστάλλινη. Γνήσια λύπη. Αυθεντική, ανθρώπινη αλήθεια ψιχάλιζει. Μια άπληστη τελεία, κι άλλη μια ασυγκράτητη, κι άλλη μια αχόρταγη... ούπς μεταμορφώθηκαν σε αποσιωπητικά. Σιγή. Μα ακούω τα κύματα των λέξεων να σκάνε στα βράχια της σκέψης και το νερό λιμνάζει στην άμμο της συγκίνησης. Πέφτει πάλι, ξεγλιστρά από τα φύλλα με πρισιμένα μάτια η νοσταλγία. Η απόλυτη ευχαρίστηση της ακοής. Αποσιωπητικά, ενός λεπτού φυγή. Μα δε θέλω να τελειώσει το λεπτό. Συνεχίζω...

Ταξιδεύω ακόμη. Πιο ταπεινά τώρα. Στη πλατεία του χωριού ξεσκονίζω τις μνήμες μου. Δεν ξέρω αν θα χρειαστώ κάτι από εκεί. Ίσως μια λαϊκή καλημέρα ή μια ζαριά απ' το τάβλι του καφενείου. Την παγωμάρα αυτή του χρόνου. Τα άθικτα, αξέχαστα, σχεδόν βαλσαμωμένα παιδικά χρόνια. Τα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα του ήλιου με τη θάλασσα. Τις πρώτες φιλιές στα βότσαλα και στην αλμύρα μιας ανάμνησης. Επόμενος σταθμός το νεκροταφείο των λουλουδιών της ζωής μου. Καλύτερα κοιμητήριο. Πώς μεγάλωσα τόσο απότομα; Τα καντηλάκια ανάβω του θανάτου. Θυματιζώ με μια αίσθηση απώλειας. Και μια βελόνα πόνου ματώνει τη θνητότητά μου. Εύχομαι αιώνια τα πέταλα να στέκονται στον παράδεισο. Φεύγω απ' το χωματόδρομο της φρίκης και του φόβου και όσο προχωρώ προς τον τελευταίο στίχο ψάχνω λίγη αισιοδοξία να φυσηξω στο ποίημα. Δε θέλω να κλείσει έτσι στενάχωρα. Περπατώ και τσαλαπατάω τις σκέψεις μου. Αναστενάζουν οι

στιγμές. Χαλίκια απελπισίας γέμισε ο κόσμος. Μα για στάσου... Ναι! Ένα μικρό μπουμπούκι ελπίδας φυτρώνει στα χαλίκια, σ' εκείνους τους γαφθακούς. Ηαίρνω τη σωστή δοσολογία και μια ένεση βιταμινικής ελπίδας ανασταίνει τις λέξεις. Μα ακόμη κάτι λείπει. Ο τίτλος...

Δεν πατώ στη γη κι όμως ακόμα στην περιεργή αδρεναλίνη της καρέκλας μου ονειροπολώ. Η σελίδα ημίλευκη μοιάζει τώρα. Γέμισε σκόρπιες σκέψεις. Δεν ξέρω αν αυτό που έγραψα είναι καλό. Αν είναι εύκολο κάποιος να το καταλάβει κάνοντας μια πρώτη ανάγνωση. Ίσως επίτηδες να είναι λίγο μπερδεμένο. Τώρα που το ξανασκέφτομαι καλύτερα έτσι. Το υποσυνείδητο επιδιώκει να κρυφτεί πίσω από έννοιες και χαρακτήρες γραμμάτων. Δεν χρειάζονται μεγαλόστομες κριτικές και θεωρίες. Μια κατάθεση στιγμής είναι. Κι εσύ αναγνώστη αν διαβάσεις λίγο προσεχτικά θα καταλάβεις ότι πίσω από το μέτρο, την ιστορία, τις έντονες λέξεις. Εκεί στο χτυποκάρδι της σελίδας υπάρχει μια ψυχή που ξεροσταλιάζει για ταξίδια. Μα κάτι λείπει. Η πένα μου πλησιάζει σιγά σιγά τη σελίδα και την αγγίζει. Θέλει να νιώσει την έξαψη της αφής. Τη φιλάει στο κάτωπρος μάγουλό της. Γράφει τον τίτλο. Έπειτα η πένα πιέζει μαλακά τα χείλη της και αφήνει ένα μικρό κοκκινάδι στο πέρασμά της. Ένα ρόδινο σημάδι απ' το κραγιόν του φεγγαριού πάνω στη σελίδα, που δίνει το παθιασμένο νόημα. Ίσως αυτό το κοκκινάδι του έρωτα, το ρίγος που αποθεώνει τις λέξεις. Ίσως αυτό να είναι ποίηση. Μα ποιος ξέρει;...»